Ježto žalovaný úřad tak neučinil, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 995.

Zabírání bytů: * Opatření společného bytového úřadu o zabrání bytu neb místností podle zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., o němž nález byl straně doručen po 30. červnu 1921, je zmatečné.

(Nález ze dne 29. října 1921 č. 13991.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 979 a 994.

Věc: Viktor S. v B. (adv. Dr. V. Tomsa z Kr. Vinohrad) proti společnému bytovému úřadu v Bratislavě o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Stěžovateli, řediteli obilního ústavu v Š., byl zabrán výměrem společného bytového úřadu v Br. ze dne 25. dubna 1921 jeho bratislavský byt o 4 pokojích s přísl. Zabrání to bylo zrušeno výměrem žalovaného úřadu ze dne 19. května 1921 č. —.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 28. června 1921 společný bytový úřad v Bratislavě odvolal (zničil) zrušení ze dne 19. května 1921 a vyslovil, že podržuje zabírací výměr z 25. dubna 1921 v úplném znění v platnosti. Týmž rozhodnutím dožádán byl i okresní soud za exekuci vyklizením bytu stěžovatelova.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Dle § 1 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. může zmocnění obce (společného bytového úřadu), by prováděla opatření dle tohoto zákona, býti uděleno jen na určitou dobu. Doba tato byla šem 70 zákona ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. prodloužena do 30. června 1921.

Není pochyby, že do tohoto dne mohl žalovaný úřad znovu zabrati byt, třebas od jeho zabrání byl před tím upustil, ovšem byly-li tu v čas nového zabrání podmínky pro zábor. Dnem 30. června 1921 však skončilo uvedené zmocnění a po dni tom není žalovaný úřad již oprávněn pokračovati v provádění opatření dle zákona o zabírání bytů.

Rozhodnutí o záboru musí dle § 11 zákona bytového vydáno býti písemně, nabývá tedy účinnosti proti straně teprve doručením písemného vyhotovení, akt doručení rozhodnutí o záboru jest tudíž integrující součástkou aktu zabíracího, podstatným článkem v provádění opatření dle zákona o zabírání bytů.

Žalovaný úřad, doručiv stěžovateli dne 1. července 1921 nový zabírací nález a požádav 2. července o soudní exekuci, pokračoval v provádění opatření dle zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. ještě v době, kdy již neměl zákonného zmocnění k tomu a nebyl tudíž již příslušným k provádění takových opatření.

Úkony provedené žalovaným úřadem po dni 30. června 1921 jsou proto zmatečny pro nepříslušnost úřadu, a jest takto celý akt zabírací zmatečným.

K zmatku tomu musí nejvyšší správní soud přihlížeti z povinnosti úřadu, třebas výslovně vytýkán nebyl, a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 996.

Podkarpatská Rus: O jejím poměru k republice československé vůbec a o nárocích úředníků bývalého státu uherského na území Podkarpatské Rusi zvlášť.

(Nález ze dne 2. listopadu 1921 č. 13031.)

Věc: Dr. Bartoloměj S. v B. proti ministerstvu spravedlnosti v Praze (zast. okr. soudcem Drem. K. Vodstrčilem) o výplatu služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem zástupce ministerstva spravedlnosti ze dne 15. listopadu 1919 č. —, doručeným dne 20. listopadu 1919, oznámeno bylo stěžovateli, senátnímu presidentu v Beregsasu, že se mu k žádosti jím projevené potvrzuje, že byl tímto zástupcem na základě zmocnění ministerstva spravedlnosti z 22. srpna 1919 v souhlasu s civilním náměstkem vrchního velitele Karpatskoruského území propuštěn ze služby, protože odepřel složiti slib poslušnosti republice československé, že bude však dán prostřednictvím pověřence republiky té k disposici ministerstvu spravedlnosti republiky maďarské a že se zároveň berní úřad v Beregsasu poukazuje, aby mu dnem 30. listopadu 1919 zastavil výplatu všech služebních požitků. Opatření to bylo ministerstvem spravedlnosti dne 29. prosince 1919 č. — schváleno.

Dne 29. listopadu 1920 podal stěžovatel k presidiu soudní stolice v Beregsasu žádost o výplatu svých služebních požitků od 1. prosince 1919, opíraje ji o to, že uherské národní shromáždění přijalo dne 14. listopadu 1920 mírovou smlouvu spojenými mocnostmi předepsanou, že dle smlouvy té město Beregsas bylo uznáno za území náležející k Podkarpatské Rusi, přičleněné k československému státu, a že tím nastal zákonný stav a přestala okupace. Podle mírové smlouvy jsou nástupní státy povinny převzíti všechny státní úředníky, kteří byli ustanoveni na obsazeném území v době okupace bez ohledu na to, zda byli později ze svého místa propuštěni čili nic. Je prý tedy nepochybno, že správa provincie Podkarpatské Rusi, náležející k československému státu, jest povinna poukázati a vyplatiti mu zadržélé úřední požitky. Žádá proto presidium soudní stolice v Beregsasu, aby jeho žádost byla za tím účelem poslána na příslušné místo.

Výměrem civilní správy v Užhorodě ze dne 7. ledna 1921, intimovaným stěžovateli presidiem soudní stolice v Beregsasu, bylo mu sděleno, že ministerstva spravedlnosti rozhodlo o jeho žádosti zamítavě.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Stžovatel vytýká předem po stránce formální, že 1. byl porušen předpis § 2 zák. ze 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n., poněvadž naříkané rozhodnutí nebylo mu vydáno v jazyku maďarském nebo rusínském, nýbrž českém a 2. že nebylo vydáno autonomním úřadem Podkarpatské Rusi, nýbrž cizím úřadem, totiž ministerstvem spravedlnosti československé republiky.